

Rudolf Rokl

Vzpomínka na vynikajícího všestranného klavíristu
a čestného občana Prahy 2

*Poděkování: Městská část Praha 2 děkuje Giovanně a Patrikovi Roklovým
za spolupráci při realizaci koncertu a této publikace.*

*Děkuje rovněž všem účinkujícím, kteří vystoupili na koncertu,
i autorům, kteří přispěli svými vzpomínkovými texty do této publikace.*

Rudolf Rokl – životopis	2
Slovo rodiny	5
Slovo Karla Gotta	8
Koncert pro Rudolfa Rokla	9
Vzpomínky z koncertu	14
Vzpomínky dalších hudebních přátel	25
Vzpomínky čestných občanů Prahy 2	30
Čestní občané Prahy 2	32

Rudolf Rokl

(* 16. prosince 1941 v Rychnově nad Kněžnou † 23. září 1997 v Praze)

byl český klavírista, skladatel a hudební aranžér. Mimořádně všestranný – věnoval se jazzu, vážné hudbě i hudbě populární.

Na klavír hrál od svých čtyř let, již v roce 1948 natočil svoji první gramofonovou desku a vyhrál v Ostravě soutěž mladých klavíristů. V roce 1953 se na koncertě seznámil s profesorem Františkem Rauchem, z jehož popudu pak v roce 1955 začal studovat na konzervatoři hru na klavír, dirigování a skladbu. V letech 1960–1962 pak u něho studoval i na AMU. V roce 1958 poprvé veřejně vystoupil s Orchestrem Karla Vlacha.

Koncem 50. let alternoval Jiřího Šlitru v Laterně Magice. Od roku 1958 hrál v jazzovém triu s kontrabasistou Ludkem Hulanem a bubeníkem Ivanem Dominákem, spolupracoval i s legendárním souborem Studio 5, kde působili další průkopníci moderního jazzu v ČR (Karel Velebný, Jan Konopásek aj.). Od roku 1959 působil jako klavírista Tanečního orchestru Československého rozhlasu v Praze pod vedením Karla Krautgartnera. Natočil s ním mnoho nahrávek, mj. i slavnou Gershwinovu Rapsodii v modrém. Hrál také s tehdy začínajícím zpěvákem Karlem Gottem, se kterým jej pak pojily spolupráce a přátelství až do konce života. Vystupoval v jazzové kavárně Zimního stadionu, divadle Semafor, v divadle Apollo i v poetické vinárně Viola. V roce 1966 se stal finalistou mezinárodní jazzové soutěže ve Vídni, pořádané Fridrichem Guldou. Ve stejném roce se namísto studia v USA oženil s Giovannou Fassati a o rok později se jim narodil syn Patrik.

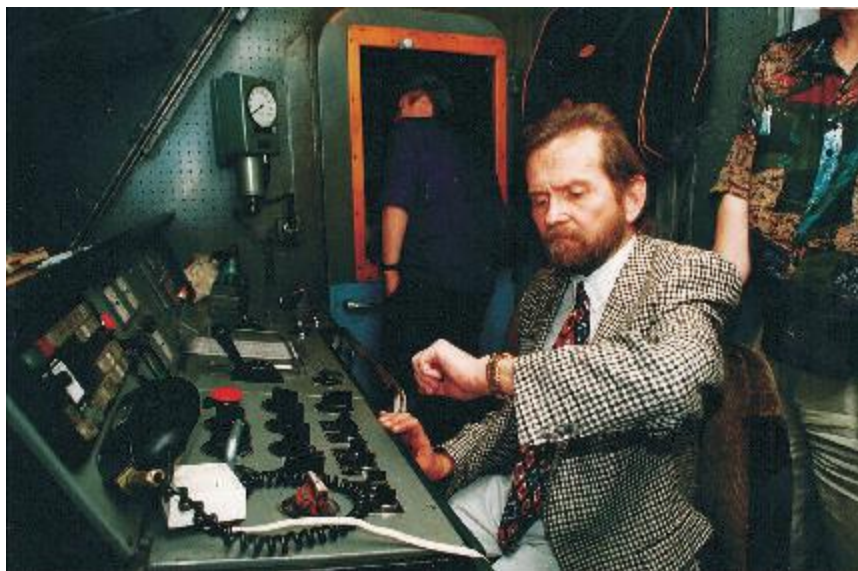
Rudolf Rokl se věnoval klasice i jazzu, ale stále více též populární hudbě. V roce 1967 byl s Karlem Gottem a orchestrem Apollo na půlročním zájezdu v Las Vegas. Stal se posléze členem orchestru Ladislava Štáidla a doprovázel Karla Gotta i v dalších uskupeních. Hrál na klavír, aranžoval i skládal hudbu, podílel se na velkém množství nahrávek. Spolupracoval také se zpěvačkami Evou Olmerovou, Jitkou Zelenkovou, Martou Kubišovou a dalšími interprety české populární hudby. V 80. letech se znovu vrátil i ke klasice a vystupoval jako sólista a interpret klavírních koncertů (Mozart, Haydn, Gershwin) se symfonickými orchestry (SOČR, Janáčkova filharmonie Ostrava, Moravská filharmonie Olomouc aj.). Spolupracoval i s komorními soubory a sólisty (smyčcová kvarteta, Josef Suk, Václav Hudeček, Jaroslav Svěcený). Hold klasikům v populárním podání vzdal i nahrávkami s orchestrem Ladislava Štáidla a s Felixem Slovákem. Svoji lásku ke klasice i jazzu Rudolf Rokl prezentoval také ve vlastních recitálech a komorních projektech, se kterými sklízel úspěchy doma i v zahraničí. Vystupoval se svým jazzovým triem i v projektech pro dva klavíry ve spolupráci se svým přítelem Karlem Růžičkou (např. koncert na Mezinárodním jazzovém festivalu v Praze v r. 1982).

Jako muzikant a klavírista byl Rudolf Rokl naprosto výjimečný v tom, že uměl s nebývalou precizností, noblesou a citem pro melodickou linku hrát prakticky všechny styly, tedy vážnou hudbu, jazz i populární hudbu a s lehkostí překračoval pomyslné hranice mezi nimi. Od roku 1976, kdy mu vyšla první samostatná LP deska, natočil mnoho LP i CD všech žánrů. Poslední, jazzovou, dokončil v Bratislavě v září 1997, čtrnáct dní před svoji smrtí. Bohužel, náš hudební svět opustil vinou zákeřné nemoci předčasně, ve věku 55 let.

Dovětek: Utichl tak i klavír v Londýnské ulici, na který Rudolf Rokl cvičil. Často s posluchači na ulici pod okny. Městská část Praha 2 udělila Rudolfu Roklovi v roce 2014 čestné občanství in memoriam. Na září 2017, kdy již dvacet let není mezi námi, připravila Praha 2 koncert, na kterém si tohoto vynikajícího muzikanta připomněla spolu s jeho nejbližšími a s řadou jeho hudebních přátel a spolupracovníků.

Rudolf, Giovanna a Patrik Roklovi

Milovník vlaků Rudolf Rohl v kabině strojvůdce

S Karlem Gottom a orchestrem Apollo v Las Vegas (1967)

Rudolf Rohl, Luděk Hulan, Karel Růžička (1959)

Giovanna Roklová

Na Rudlu jako muzikanta jistě vzpomenu i jeho kolegové. Já vzpomenu osobněji. Pro mě byl Rudla můj muž, miláček, otec mého syna, ale byl i můj veliký kamarád. Byl mi také bratrem, kterého jsem v dětství postrádala, protože jsme byly tři sestry. Ke konci života, kdy žil jedenáct roků bez hrtanu, byl i mým dítětem, o které jsem se s láskou starala a povzbuzovala ho. Jak on byl strašně skromný, jak o sobě neustále pochyboval – a já mu dodávala sílu. Přesvědčila jsem ho o tom, že nevádí, že je němý, protože „hovoří svými prsty“. V těch posledních letech života nejvíc pracoval. Možná si uvědomil, že jeho čas je vymezen.

Rudla pro mne jen někam „poodešel“ a jsem přesvědčena, že se znovu potkáme. Celý náš život byl vlastně na cestách (když bylo Patrikovi čtrnáct dní, odjel s Karlem Gottem do Las Vegas a vrátil se, když Patrik říkal „táta“). Celé noci jsem čekala, abych mu připravila po příjezdu domů z koncertu jídlo (před koncertem nikdy nejedl). Byl často v zahraničí, i hodně týdnů, a když se vrátil, vítali jsme se, jakoby to byla naše první schůzka. Oba jsme se na sebe o to více těšili. Neuměla bych si představit mít jiný život. Naprosto mi to vyhovovalo. A kdyby se mi jen trochu zdálo, že naše láska už trochu pohasíná, šla jsem na jeho koncert a opět vše znovu zajiskřilo. Myslím, že to šlo odněkud „odshora“. Přitom on mě neustále chválil (jak je to pro ženy důležité!). Například u jídla. Nebyla jsem vášnivou kuchařkou, ale když jsem cokoliv uvařila, dodneška slyším jeho větu, která mě hladila a povzbuzovala. Vždy pravil s jeho typickým úsměvem: „Miláčku, děkuji – takové to ještě nebylo!“ Nebo když jsem vytvořila na naší zahradě jezírko, dárek ke dvacátému výročí svatby, tak plakal doslova štěstím. Chodil rád vyzvedávat moje fotografie zahrady (hodně jsem je tehdy uveřejňovala a psala o zahradní architektuře do časopisů) a vždy mi k nim napsal: „Miláčku, není nic krásnějšího – jsi geniální.“ Jak mě to těšilo, i když vím, že to není vůbec pravda! A co my jsme se spolu nasmáli i přes všechny bolesti!

Mám plný šuplík jeho vyznání lásky, malých psaníček psaných jeho úhledným rukopisem. Potřeboval ke svému životu mi je skoro denně napsat, i když už byl skoro na pokraji života. Byl to nádherný, pohádkový život, nesmírně bohatý na city. I přes ty hrůzy a bolesti vždy dominovala láska. Proto jsem už nikdy neměla a nebudu mít nikoho jiného – vždyť by se mi to všechno krásné vymazalo! Jsem tak šťastná, že i přes všechny těžkosti a bolesti jsme se mohli radovat z každého dne. Děkuji mu do nebe za každý společně prožitý okamžik. Byl to ten nejnádhernejší život, jaký jsem si mohla vysnit. Někdy slyším pozdě v noci na schodech kroky a na chvíli si říkám: „Už jde Rudla ....“

Giovanna Roklová

Giovanna, Patrik, Rudolf

Patrik Rokl

Nepřipadá mi vůbec, že táta tady není již dvacet let. Ne, že by mi nechyběl, ale díky jeho výjimečnosti a popularitě je se mnou a mámou v podstatě celých těch x-let nepřetržitě. Ať je to díky televizním pořadům, CD i LP nahrávkám, rozhlasovým vysíláním nebo veřejným produkcím a koncertům, kdy na něj neustále rádi vzpomínají jako na nenahraditelného mnozí kamarádi a kolegové. Takový večer jsme letos mohli prožít i my na Novoměstské radnici díky městské části Praha 2 a skvělému týmu, který s námi celý večer dokonale připravil k výročí úmrtí tatky Rudolfa. Chci tímto ještě jednou všem poděkovat jménem naší rodiny za účast a poctu geniálnímu muzikantovi i člověku. Věřím, že táta to vše sledoval na hudebním nebi a bylo mu stejně krásně u srdce jako nám všem, kteří ho měli rádi a nikdy nezapomenou na jeho umělecké i lidské vlastnosti.

A jaký byl vlastně Rudolf Rokl jako táta? Vzácný. Díky jeho pracovnímu vytížení jsem ho odmalička vídal daleko méně, než kterýkoliv můj kamarád nebo spolužák svého otce. O to víc jsme si volné chvíle společně užívali, zejména na společných procházkách ve dvou „za mašinkami“. Nejvíce jsme chodili na naše oblíbená místa v Praze 2, ať to bylo přímo nad tunelem u Nuselských schodů či na Mlejnkovce u oblíbené Grébovky, odkud jsme dlouze pozorovali všechny možné vlaky od osobních přes rychlíky až po nákladní. Táta jako obrovský znalec jízdních řádů a milovník všech lokomotiv vždy hlásil, který vlak jede odkud a kam, zda má zpoždění či jede na čas. A já na něj obdivně koukal a užíval si tyto krásné a často výjimečné rodinné chvíle ve dvou.

Vždy jsem tátu obdivoval jako syn a v pozdějším věku si ho vážil ještě víc, když jsem začal kolem sebe vnímat u rodičů kamarádů hádky a rozvody. Viděl jsem, jak i tátovi kolegové nejen v orchestru mění manželky, milenky a zakládají nové rodiny. Na našeho tátu Rudolfa však bylo vždy spolehnutí a nikdy by, myslím, mě s mámou neopustil. Byli jsme opravdu čistá a fajn fungující rodina, kterou narušila, bohužel, až tátova nevléčitelná nemoc v tak mladém produktivním věku. Budu na něj vždy vzpomínat s láskou, úctou a hrdostí.

Závěrem jedna veselá vzpomínka, kterou mi vyprávěla až nedávno mamka Giovanna. Když jsem byl malej kluk, byl otec často v televizi, nejen s Karlem Gottem. A když to vyšlo navíc tak, že byl zrovna v době přenosu doma i osobně, tak jsem prý vůbec nechtěl koukat na obrazovku. Prý jsem koukal jen a pouze přímo na něj „živého“. Byl pro mě prostě tak vzácný, že jsem si ho užíval, jak jen to šlo. Škoda, že nás musel opustit už v mých necelých třiceti letech.

Patrik Rokl, Rudolf Rokl

Karel Gott

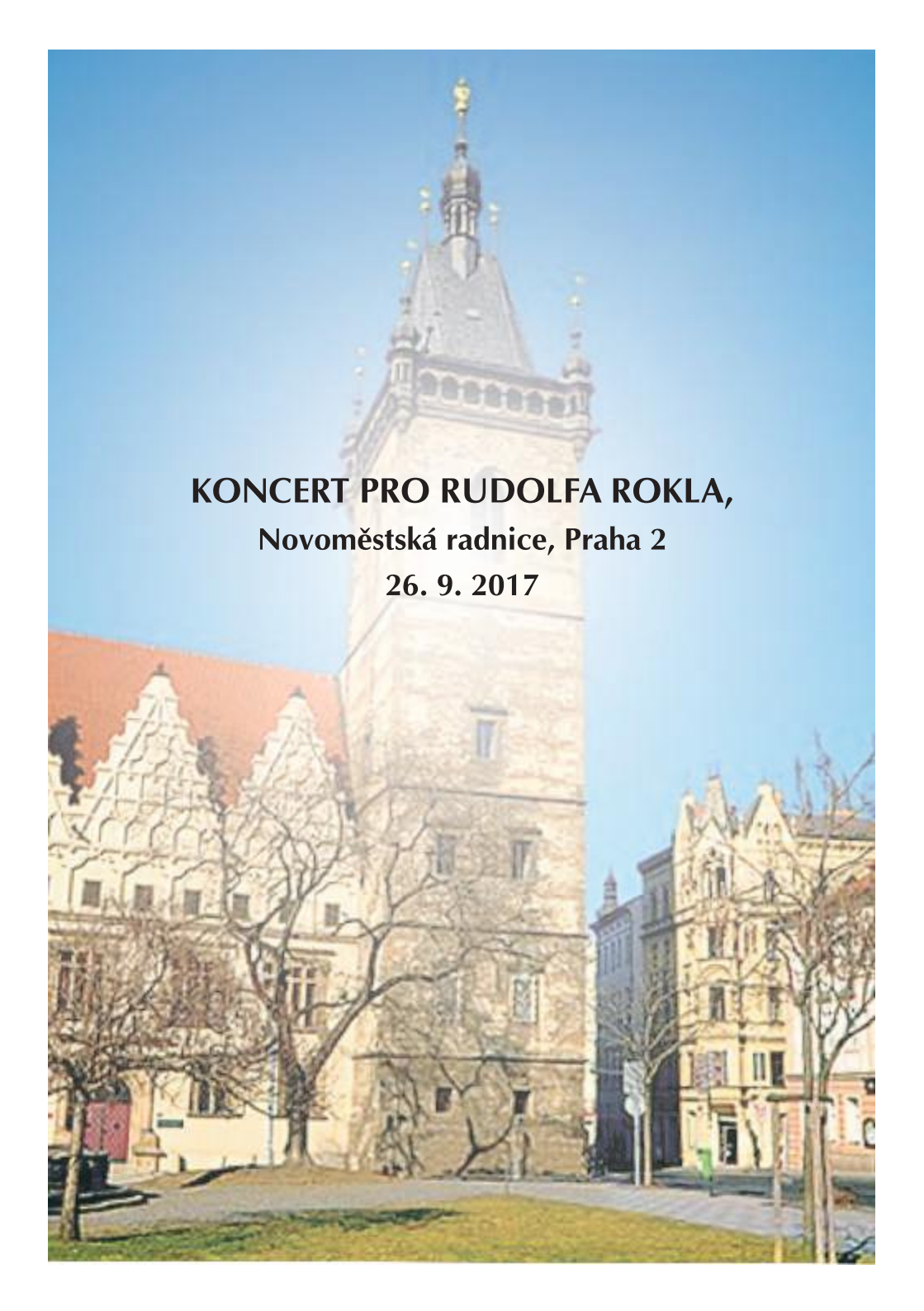
(uveřejněno v časopisu Melodie v říjnu 1997)

V životě existují okamžiky, kdy jsou všechna slova malá a nicotná, jakoby ani neuměla vyjádřit to, co člověk cítí a jak mu je. Snad to bude tím, že se stálým, věčným používáním opotřebovala, že ztratila svůj původní význam a obsah. Proto se tedy ani nebudu pokoušet popisovat, jak mě zaskočila a zarmoutila smrt Rudolfa Rokla, ta naprosto definitivní tečka za jeho životem, a současně tečka za podstatnou částí života mého. Vždyť jsme bok po boku strávili bezmála neuvěřitelná tři desetiletí a současně třicet let nádherného muzikantského manželství. Čistého a ryziho vztahu bez hádek, krizí, nedorozumění a výčitek, úžasného partnerství hudebního i lidského.

Stačí si poslechnout snad jakoukoliv mou nahrávku, aby člověk zjistil, že bez instrumentálního, aranžérského, popřípadě spoluautorského vkladu Rudolfa Rokla by byl výsledek poloviční – současně si bolestivě uvědomuji, že už to bez Rudolfa vždycky bude jiné. Říkat, že mi bude chybět, mi zní v této souvislosti a vzhledem k našemu přátelství jako otrepaná fráze. Bude se mi po něm totiž zoufale stýskat. A v každé písni, kterou budu na pódiu zpívat či ve studio nahrávat, uslyším někde v srdci jeho zvonivý klavír, uvidím po klaviatuře bravurně běhat jeho nádherně štíhlé, elegantní prsty, uslyším, jak si pod vousy mumlá ty své jazzové notičky.

S Rudolfem Roklem jakoby nenávratně a nadobro odcházelo i kousek mého já. Do srdce i duše mi přší spolu se skladbou, kterou jsem si právě navolil na disku Swing & Country, jehož nahrávky vybral Ioni Rudolf sám a které pořídil s Big Bandem Radia Praha a Felixem Slováčkem v letech 1993 až 1995. Rain In My Heart Rudolfe, díky za všechno. A ať tam nahoře najdeš tak nádherně lidské muzikantské duše, jako byla ta Tvoje.

A photograph of the Novoměstská radnice (New Town Hall) in Prague, featuring its prominent tower with a golden spire. The building is surrounded by other historic structures and trees. The text is overlaid on the image.

**KONCERT PRO RUDOLFA ROKLA,
Novoměstská radnice, Praha 2
26. 9. 2017**

Účinkující

Patrik Rokl – moderátor

Karel Gott – zpěv

Aleš Benda – moderátor (jazzová část)

Emil Viklický – klavír

František Uhlíř – kontrabas

Jaromír Helešic – bicí nástroje

Jana Koubková – zpěv

Ondřej Kabrna – klavír

Antonín Gondolán – kontrabas, klavír, zpěv

Tomáš Jochmann – klavír

Marek Urbánek – bicí nástroje

Pavel Větrovec – klavír

Vincenc Kummer – kontrabas

Ivan Smažík – bicí nástroje

Jiří Hlava – křídlovka

Felix Slováček – klarinet, soprán saxofon

Heidi Janků – zpěv

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc. – vzpomínka

Jaroslav Svěcený – housle

Velký sál, Novoměstská radnice, 26. 9. 2017

Karel Gott, Pavel Větrovec, Vincenc Kummer, Ivan Smažík

Projekce fotografií ze života Rudolfa Rokla
(před zahájením)

Videoprojekce: Edvard Grieg klavírní koncert a moll v úpravě Rudolfa Rokla

Zahájení Patrik Rokl

Uvítání účastníků Jaroslav Šolc, městská část Praha 2

Překvapení večera

Karel Gott s doprovodem (Pavel Větrovec, Vincenc Kummer, Ivan Smažík)
Stokrát chválím čas / Sometimes When We Touch (B. Mann, D. Hill)
Fly Me to The Moon (B. Howard)

Část 1 – jazz, Aleš Benda

Ukázka spolupráce klavíristů Rudolfa Rokla a Karla Růžičky,
záznam z Mezinárodního jazzového festivalu, Lucerna, 1982

Take The "A" Train (D. Ellington)

Emil Viklický, František Uhlíř, Jaromír Helešic
Valčík pro Charlie Chaplina (L. Hulan, R. Rokl)
Aspen Leaf (E. Viklický)

Jana Koubková, Ondřej Kabrna
báseň pro Rudolfa Rokla (J. Koubková)
Summertime (G. Gershwin, český text J. Werich)

Antonín Gondolán, Tomáš Jochmann, Marek Urbánek
I Hear A Rhapsody (G. Fragos, J. Baker, D. Gasparre)
Prší, prší (lidová/A. Gondolán) sólo A. Gondolán klavír, zpěv
My Foolish Heart (V. Young, N. Washington)

Patrik Rokl, Karel Gott

Aleš Benda

Část 2 – populární hudba, spolupráce se zpěvačkami, Patrik Rokl

Vincenc Kummer

povídka o Rudolfu Roklovi (V. Kummer)

I'm Getting Sentimental Over You (G. Bassman, N. Washington) sólo kontrabas

Jiří Hlava, Pavel Větrovec, Vincenc Kummer, Ivan Smažík

Má lásko, měj sen (J. A. Piatkowski)

Felix Slováček, Pavel Větrovec, Vincenc Kummer, Ivan Smažík

Clarinet Marmalade (L. Shields, H. Ragas)

Speak Softly Love (N. Rota), píseň z filmu Kmotr

Amorada (W. de Azevedo)

Heidi Janků, Pavel Větrovec, Vincenc Kummer, Ivan Smažík

Dream A Little Dream Of Me (W. Schwandt, F. Andre)

Část 3 – vážná hudba

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc.

vzpomínka

Jaroslav Svěcený

Strings for NY (J. Svěcený), sólo housle

Jaroslav Šolc

Vzpomínkový koncert pro Rudolfa Rokla je součástí širšího záměru vycházejícího z myšlenky, že každá obec by si měla vážit svých významných rodáků i osobností, které v ní po určitý čas žily a působily. Městská část Praha 2 má v tomto ohledu bohatou kulturní historii i současnost. Svých osobností si váží, různými formami jim vzdává čest a připomíná si je. Fenomenální klavírista Rudolf Rokl takovou osobností je. Čestné občanství mu Praha 2 udělila v roce 2014, in memoriam, kdy jej převzala z rukou starostky Jany Černochové vdova Giovanna Roklová. Nyní, s odstupem dvaceti let od jeho předčasného odchodu do hudebního nebe, jsme se rozhodli připomenout si jej ve společnosti jeho nejbližších, přátel a spolupracovníků, hudebních následovníků, ale i spoluobčanů Prahy 2, členů klubu Dvojka pro přátele kultury.

Od nápadu a prvních konzultací s rodinou Roklových až k dnešnímu koncertu uplynulo několik měsíců intenzivních příprav. Během nich se ukázalo, že jméno Rudolf Rokl funguje jako kouzelný klíč k otevírání srdcí a k vyjádření úcty a respektu. Jeho život i umělecká dráha jen potvrdily, jak důležitý je nejen talent, ale i upřímnost, poctivost, píle a profesionalita. Na žánru pak nezáleží.

V takové situaci pro mne byly přípravy vzpomínkového koncertu opravdu potěšením. Už proto, že sám jsem milovníkem hudby a po léta jsem působil jako jazzový muzikant. Rudolfa Rokla jsem vždy obdivoval, avšak na pódiu nebo při natáčení jsme se nikdy nepotkali. Ale vnímal jsem respekt od jeho spoluhráčů, se kterými jsem měl tu čest spolupracovat. Bohužel, řada z nich už také není mezi námi. Například bubeník Ivan Dominák, saxofonista Láda Ryba Hruška, legendární jazzový „guru“ Karel Velebný nebo přesně před rokem zesnulý klavírista Karel Růžička. Nicméně, je potěšující, že mnoho dalších, zejména Roklových vrstevníků a mladších spoluhráčů, jsou stále aktivní špičkoví hudebníci.

Řada z hudebních přátel a kolegů Rudolfa Rokla přijala pozvání na dnešní večer, někteří jako účinkující, další jsou váženými hosty v publiku. Někteří z oslovených moc litovali, že nemohou z nejrůznějších důvodů dnes večer přijít mezi nás, a alespoň nám napsali krátkou textovou vzpomínku. Všem moc děkuji, Giovanně a Patrikovi Roklovým, účinkujícím, vzácným hostům, zkrátka všem milovníkům dobré hudby. Přeji Vám krásný večer a mimořádný hudební zážitek!

Jaroslav Šolc, Karel Gott, Patrik Rokl

Aleš Benda

Nemohu uvěřit, že Rudolf Rokl už dvacet let není mezi námi, a i když se snažím sebevíc, neumím si představit, jak by asi vypadal dnes. Do paměti se mi totiž nesmazatelně vryla jeho živoucí podoba žánrového a stylového mnohoobročníka. Moje první setkání s ním ale bylo jazzové, a nejen proto zůstal v mých očích především jazzmanem.

Už si nevzpomenu, co bylo dřív – jestli muzika nebo slavná kresba v Mladém světě, na které kráčí mohutný Karel Krautgartner s klarinetem přes rameno a za ruku drží malého klučička. Pod tím byl nápis „Rudolf Rokl doprovází Karla Krautgartnera“. Obrázek byl otištěn někdy v roce 1960, v začátcích Mladého světa a těsně po založení Krautgartnerova Tanečního orchestru Československého rozhlasu, se kterým Rudolf Rokl spolupracoval. Na postu pianisty rozhlasového big bandu ho později vystřídal Karel Růžička, o půl roku starší spolužák z konzervatoře, jenž opustil pozemská pódia přesně před rokem – 26. září 2016. Každý z těchto klavírních přátel byl trochu jiný: Rudolf Rokl, brilantní technik, projevil na absolventském koncertu „klasickou“ erudici virtuózním provedením skladeb Bacha, Beethovena, Chopina, Ravela, Suka a Smetany. Na rozdíl od něj studoval Karel Růžička na konzervatoři hru na bicí nástroje, a proto logicky přistupoval ke klavíru jako k bicímu nástroji, kterým piano opravdu je. Také on měl ale velmi kladný vztah ke klasice – v repertoáru měl kromě jazzových standardů a svých skladeb také např. Ravelovo Bolero, Boccheriniho Menuet a jeho největší láskou byl Antonín Dvořák, jehož Largo z Novosvětské patřilo mezi jeho nejoblíbenější témata. Rudolf Rokl a Karel Růžička byli prostě každý jiný, ale přesto měli hodně společného: jejich vztah by se dal označit jako „Harmony of difference“ neboli Harmonie rozdílnosti. Když se potkal u klavírů petersonovsko-rachmaninovský virtuóz Rudlík s horacesilverovským gejírem originálních nápadů Kájou, byl z toho vždycky mimořádný hudební zážitek.

V soukromém biografu mého nitra si často pouštím film se spoustou krásných hudebních pasáží. Mezi ty nejkrásnější patří vzpomínky na hostování Rudolfa Rokla s legendární skupinou Studio 5 nebo na vystoupení Jazzového tria, ve kterém byly Roklovými partnery Luděk Hulan a Ivan Dominák, a se kterým si občas zazpíval Karel Gott. Na vzpomínkovém promítacím plátně spolu s ním defilují i další hudebníci a zpěváci jako Vlasta Průchová, Jitka Zelenková, Vincenc Kummer, Felix Slováček, Antonín Gondolán, Václav Týfa, Bažík Pavelka, ale také představitelé „vážné“ hudby jako Josef Suk nebo Jaroslav Svěcený.

Přátelé a kolegové dobře vědí, že Rudolf Rokl byl na jednu stranu obdařen nesmírným muzikantským talentem, ale na druhou stranu to byl hrozný nemluva. Jeho lakonický verbální projev byl s perlivou klavírní výmluvností v naprostém protikladu. Když mu před rokem 1989 kladli na rekvizitních zkouškách slabomyslné politické otázky, vystačil si v odpovědi zhruba s deseti slovy. Víc řečí nenadělal ani při hodnocení výkonů spoluhráčů, a přesto jeho glosy uhodily pokaždé hřebík na hlavičku se stejnou precizností, s jakou jeho ruce neomylně vytloukaly z klaviatury piana krásné tóny.

Emil Viklický

Rudolfa jsem vždy respektoval jako jazzového hráče. Jsem si skoro jist, že pokud si doma sám pro sebe hrál, cvičil a udržoval svoji skvělou techniku, byla to klasika a jazz.

Spolu s Karlem Růžičkou jsme několikrát domlouvali klavírní trio Rokl, Růžička, Viklický. Ve Smetanově síni v 1993, těsně před její rekonstrukcí, to málem vyšlo. Hráli jsme klavírní trio, ale Rudolfa nakonec nahradil Milan Svoboda. Někdy v roce 1996 jsme se s Rudolfem potkali v Divadle na Vinohradech, živě souhlasil, ale zdravotní stav mu plánované klavírní trio už neumožnil.

Vzpomínám na televizní pořad 880 kladívek (deset klavírů), někdy v 80. letech, kdy osm klasických klavíristů a dva jazzoví zahráli Mozartův Turecký pochod (Alla Turca, rondo z klavírní sonáty A dur, K331). Střídali jsme se po osmi taktech a na závěr zahráli všichni dohromady. Hrál jsem s Rudolfem jen těch závěrečných osm taktů.

František Uhlíř

Rudlu jsem obdivoval již jako kluk v polovině 60. let a pozorně jsem sledoval jeho kariéru. On pocházel z Rychnova nad Kněžnou a já z nedalekého Ústí nad Orlicí. Začal jsem tehdy studovat konzervatoř v Brně a ani ve snu mě tehdy nenapadlo, že budu mít později tu možnost si s ním zahrát spolupracovat.

Jaromír Helešic

Byl to skvělý člověk a pianista, který hrával s Ludkem Hulanem, do jehož „JAZZ SANATORIA“ jsem já nastoupil v roce 1975! Byla to moje největší „Jazzová škola“!

Emil Viklický

Jaromír Helešic

František Uhlíř

Jana Koubková

RUDOLFU ROKLOVI K PADESÁTINÁM

Ano už je to tak!
16. prosince 1941
se Rychnov řka do roka a do dne
smiloval nad Kněžnou
a ona jest mu povila chlapce.

Anebo to bylo jinak?
Totiž, že Rokl Rokla v rokli povil?
To už je teď fuk,
hlavně že se narodil kluk
který měl rád vlaky
a piano? Taky.

Nahlédněte prosím do jízdního řádu
R.R.
Věřím, že některé stanice důvěrně
znáte i vy.
I. nástupiště – Pražská konzervatoř
stanice Kubáňová-Baxantová
přestup na AMU
stanice František Rauch
pak dál přes pražskou Redutu
spolu se Studiem 5
a s pasažéry
Ludkem Hulanem a Ivanem
Dominákem.

Další zastávka?
U tří Karlů
Karla Kraugartnera
Karla Vlacha
a Karla Gotta.
Svačina v kavárně Zimního stadionu
v milé společnosti Ludka Hulana
a hurá do Vídně na jazzovou soutěž
k Fridrichu Guldovi.

Další zastávka na místním nádraží
u Semaforu a v Laterně Magice
jízda v rytmu Valčíku pro Charlie
Chaplina
opět s Ludkem Hulanem...
Zastávka ve Viole
poezie a jazz? Oh, yes!

Stanice Apollo a odtud s Karlem
Gottem
až do Las Vegas.
Od té doby Gott mit uns i s Roklem
neopouští ho ani v dobách nejtěžších
jak se na správného Gotta sluší.

Cestou zastávka u Mozarta a Haydna
láska k Rhapsody in Blue pana
Gershwina
střídají se stanice i nádraží
TOČR JOČR SUPRAPHON PANTON
MELODIJA
TELEVIZE ROZHLAS...
nástupiště malá velká světová...

...a kolikžepak svíček
jedním dechem mistr sfoukává?
P A D E S Á T !

Tak tedy na zdraví
do Rokla a do dna!

(pozn.: pět let po napsání tohoto textu Rudolf
Rokl ve věku 55 let zemřel)

Jana Koubková

Antonín Gondolán

S Rudou Roklem jsem se znal od svých sedmnácti let. Naše první setkání se odehrálo v tehdy známé kavárně Zimní stadion, kde se v té době hrálo na akcích nazývaných „Studio 5“. Byli tam samí skvělí hráči a jako jedni z prvních jsme tam začali u nás hrát jazz. Častokrát jsme měli možnost si s těmi staršími kolegy, s organizátory setkání, zahrát společně neboli „zajamovat“. Zasvětili nás do tohoto stylu výsostně hudby a myslím, že jak Ruda, tak i já jsme jim za to byli vždy vděční. Jak šla léta, společně jsme s Rudou vystupovali v ne-sčítelných hudebních uskupeních, kapelách i orchestrech. Opravdovým dovršením naší spolupráce byl ale několikaměsíční zájezd do Las Vegas, kde jsme doprovázeli Karla Gotta. Měl jsem Rudu moc rád a často na něj vzpomínám. Je mi líto, že tady mezi námi už není. Ale jednou se určitě všichni setkáme, jen ještě nevím, kdy a kde.

Vincenc Kummer

*Povídka **Svatební cesta**, kterou jsem napsal a bohužel zapomněl dát do své knihy Medvědí stopou.*

Jedním z nejvýznamějších muzikantů v kapele Ládi Štaidla byl Rudla Rokl. Vynikající pianista, varhaník, aranžér, skladatel, který vlastně táhl tu káru s Karlem Gottem již od samých začátků.

Byl to zvláštní tichý člověk, který toho mnoho nenamluvil a vyjadřoval se sporadicky, krátce a v symbolech. Po stránce hudební jsme si spolu velmi rozuměli, konečně, oba jsme muziku vystudovali a na zájezdech nebo na turné bylo vždy u sklenky vína o čem hovořit.

Rád pozoroval lidi kolem sebe a komentoval vždy celou situaci krátkými anglickými výrazy. Když viděl Američany, s kalhotami nad kotníky, pronesl jen „júúú, short trousers“, nebo když byl někdo obzvláště velkého vzrůstu, pronesl jen „big all“ a podobně. Také neodmyslitelná cigaretka nebo dýmka k němu vždy patřila. Pozitivní vjemy kvitoval slovy „dej“, naopak negativní slovy „nedej“ nebo „loď“. Vždy to doplnil zahráním sexy F-D na klavíru, což byl pro něj, a nejen pro něj, interval absolutně nejazzový.

Tak jako my v Brně jsme odkojeni Leošem Janáčkem, tak také naši pražští kolegové, jak Karel Růžička, tak i Rudla měli velký vztah k Antonínu Dvořákovi. Rudla měl ještě k tomu velkou sympatii a vášeň k vlakům a hlavně lokomotivám, podobně jako Antonín Dvořák. Znal zpaměti celý jízdní řád i přes změny odjezdů, které se pravidelně upravují každým rokem. Chodil se také na nádraží na vlaky pravidelně dívat a vždy zářil nadšením, když se mělo vlakem někam jet.

V roce 1973 byl naplánován koncert Karla Gotta v Budapešti a Rudla se automaticky chopil iniciativy, že kapela pojedje vlakem. Vše zorganizoval a byl na nádraží již hodinu před odjezdem. Odjížděli jsme expresem Hungaria z nádraží Praha-Střed a musím předeslat, že tento rok byl pro mne a moji ženu Vlastu jubilejní – 10 let uběhlo od naší svatby.

Proto jsem se rozhodl, že Vlasta pojedje s námi a uděláme si „svatební cestu po deseti letech“.

Když jsme se sešli na nádraží, nastoupili jsme přímo do jídelního vozu. Rudla totiž zorganizoval i nástup s panem výpravčím, který tento jídelňák pro nás otevřel. Ihned po našem nástupu ale pan výpravčí zase jídelní vůz pro veřejnost uzavřel. Nezbyvalo tedy, než začít objednávat chutné krmě a hlavně nápitky, čemuž jsme se ale vůbec nebránili. Spolu s námi nastoupila i zpěvačka Eva Máziková, která se svezla jen do Bratislavy. Bylo to v době, kdy se formovaly v kapele ženské hlasy a ona byla jednou z něch, které s námi krátce spolupracovaly.

Vlak se rozjel a Rudla prohlásil, že má zpožděný odjezd o čtyři minuty. Nám to bylo jedno, ponořili jsme se do společensky příjemných událostí. Když vlak zastavil v Brně, přistoupila Alenka Tichá, která byla angažována jako host pro budapeštský koncert. Alenka se okamžitě odebrala do kuchyně a spolu s mojí ženou Vlastou začaly připravovat těsto na bramboráky. Mezitím se nálada v mužstvu značně uvolnila a při příjezdu do Bratislavy Rudla zmizel. Nikdo si toho ani nevšimnul, neboť nastoupili celníci. Poté se vlak rozjel a do jídelního vozu přišel pan strojvedoucí, posadil se a objednal si pivo. Mezitím již Láda Janiš hrál s celníky mariáš a zábava pokračovala nerušeně dál. Náhle nám svitlo: „Proboha, kdo řídí ten vlak, když maďarský strojvůdce pije s námi pivo?“ Rudla odjel sám z Bratislavy s celým vlakem se zpožděním deset minut a do Budapešti přijel na vteřinu přesně. Znal i maďarské vlakové povely, dohnal zpoždění a dopravil nás perfektně.

Po dojezdu pronesl jen, „mnóó, pivo dej!!!“.

Antonín Gondolán

Vincenc Kummer

Felix Slováček

Rudla Rokl byl skvělý, vzdělaný muzikant, nenapodobitelný klavírista, úžasný jazzman, skladatel, aranžér, bezvadný a spolehlivý kamarád. Miloval vlaky a jízdní řády. Měl rád i procházky po hřbitovech, prohlídky nádraží, ale vždy ho pobavily třeba i chyby v jídelních lístcích. Zažil jsem od začátků jeho nemoc a obdivoval sílu, jak dlouho s ní bojoval. Často na něho myslím a vzpomínám.

Heidi Janků

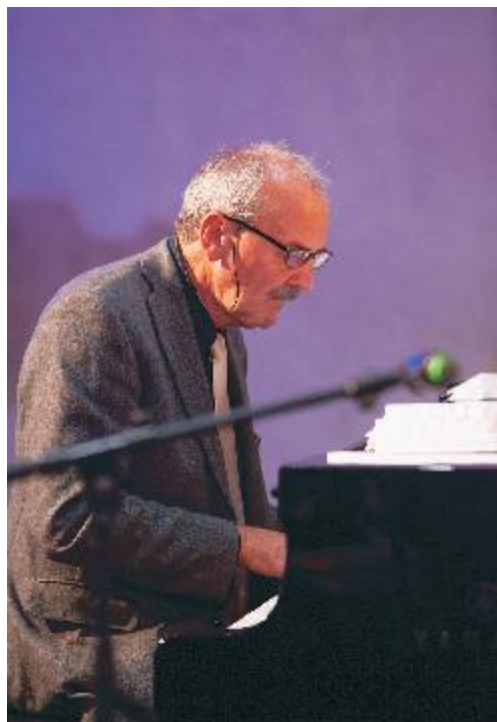
Rudolf Rokl byl skvělý muzikant, se kterým jsem se ve své kariéře potkala málo, ale přece. Měla jsem tu čest s ním spolupracovat, když jsem jakožto vítězka Intertalentu zpívala na jednom turné Karla Gotta a jeho doprovodné kapely, kde tenkrát Rudolf hrál. Byl to tichý, ale vždy stoprocentně připravený profesionál, který nikdy nic nezkažil a o ničem zbytečně nediskutoval. Jsem ráda, že jsem měla možnost poznat jej osobně a následně i jeho rodinu, ke které mám docela blízko dodnes.

Felix Slováček

Heidi Janků

Pavel Větrovec

Ivan Smažík

Jiří Hlava

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc.

Mistr Rudolf Rokl věnoval převážnou část svého umění populární hudbě a jazzu a uměl hrát i country hudbu. Ale zůstal v něm i duch jeho učitele, vynikajícího klavíristy prof. Františka Raucha. Ten byl jedním ze dvou nejvýznamnějších klavíristů vážné hudby své doby spolu s prof. Františkem Maxiánem. Lišili se pojetím hudby. Rauch byl poetický, Maxián matematicky přesný. Rauchova výchova v jeho žáku přetrvala a Rudolf Rokl uměl hrát i vážnou hudbu.

Pravděpodobně patřím k menšině, která poznala Rudolfa Rokla jako interpreta vážné hudby, dokonce důvěrně. V období, kdy jsem byl třináct let děkanem 2. lékařské fakulty, jsem uspořádal 60 Komorních koncertů – zprvu Karolinských ve Velké aule Karolina a následně Rudolfinských v Sukově síni Rudolfiny. Na všech hrálo Kocianovo kvarteto (paní Giovanna byla jejich věrnou návštěvnicí) a samozřejmě, když to skladba určovala, přizvaní hudebníci. Ne ledacáci – Josef Suk, Václav Hudeček, Jan Panenka, Peter Toperczer, Josef Hála a mnoho dalších. Na jednom koncertu hrál s Kocianovci Rudolf Rokl.

Hráli jeden ze dvou Mozartových Klavírních kvartetů – už nevím, jestli g moll nebo Es dur. Mozartova klavírní komorní hudba, nečetná, na rozdíl od jeho ostatní bohaté komorní hudby, patří do oblasti hudby vyjádřené srdečným veselím a dobré pohody ducha; ve volných větách kreslí scény půvabného milostného roztoužení. Z obsahového hlediska patří k lehčí hudbě, ovšem formálně mistrovsky ztvárněné. Rokl hrál výborně, trochu tím rauchovským poetickým a trochu svým stylem. Úspěch byl velký, tím spíše, že i milovníci vážné hudby ho samozřejmě znali z té ostatní. Mozart mu sedl. Příklad – vlastní skladbu pro klavír – jakousi ukolébavku, mi věnoval. Patřila víc do oblasti vážné hudby.

I z jiných setkání jsem poznal Rudolfa Rokla nejen jako svrchovaného hudebníka, ale jako vzácného člověka. I při svém věhlasu zůstal skromným a pokorným služebníkem umění a přátelským společníkem. Vzpomínám na něho s úctou a vděčností.

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc.

Jaroslav Svěcený

Rudolf Rokl byl nejen kamarád a skvělý člověk se srdcem na správném místě, ale také báječný klavírista, skladatel, aranžér... Jazzman i klasik. Koncertovali jsme spolu řadu let, natočili dva kompaktní disky a krásné televizní pořady. Obzvláště rád vzpomínám na společné nahrávání pro Českou televizi s hudbou George Gershwin. Zažili jsme spolu nádherný zájezd do Izraele. Hrávali jsme nejen ve dvou, ale také společně s Martou Kubišovou. Zkoušeli jsme mnohdy u nás doma a vždycky jsme se na Rudlu všichni nesmírně těšili – moje choť Monika, dcera Michaela i úplně malinká Julinka.

Když Rudla vešel do dveří, tak jeho vousy spolehlivě „vyluxovala“ naše dlouhosrstá jezevčice Betyнка, která blahem doslova šlela už v momentě, kdy se objevil na kraji naší ulice. Byl to úžasný muzikant, jehož kvality bude čas stále více zhodnocovat. Jméno Rudolf Rokl bude žít dál v našich srdcích, tento mistr svého oboru a šlechtic klavíru si to opravdu zaslouží!

Jaroslav Svěcený

Giovanna Roklová, Jaroslav Šolc, Helena Bendová

Felix Slováček, Václav Klaus

Václav a Jarmila Hybšovi, Eva Urbanová, Vlastimil Harapes

Deana a Juraj Jakubiskovi

VZPOMÍNKY DALŠÍCH HUDEBNÍCH PŘÁTEL

Požádali jsme o krátkou vzpomínku také spolupracovníky a přátele Rudolfa Rokla, kteří se nemohli zúčastnit koncertu.

Ladislav Štáidl

Každý kapelník je tak dobrý, jak má dobré muzikanty. Já měl štěstí, protože v mém orchestru hráli mimořádní jedinci v čele s Rudolfem Roklem. Jako mnoho geniálních umělců byl i on introvert, který svým nadprůměrným nadáním, inteligencí i smyslem pro sarkastický humor vysoko čněl nad všemi muzikanty, se kterými jsem kdy spolupracoval. Jeho talent spočíval ve schopnosti být neexhibujícím, citlivým a nápaditým doprovodným klavíristou a aranžérem, stejně jako i vynikajícím a skromným interpretem jazzové a klasické hudby.

Pracovali jsme spolu od roku 1967 přes dvacet let, což je doba, během níž se lidé poznají natolik, že by o sobě mohli hovořit opravdu zasvěceně. Já to ale udělat nemohu, protože Rudla nebyl družný ani sdílný kolega, který by si nechal nahlížet do svého vnitřního světa, v němž nacházel inspiraci, klid a soukromí, ale i sílu statečně bojovat s démonem, který mu nakonec podstatně zkrátil život...

Rudolf Rokl, Ladislav Štáidl, Karel Gott

Ondřej Soukup

Rudiho (říkal jsem mu vždycky Rudi) jsem osobně poznal, až když jsem jel s Karlem Gottom poprvé hrát v únoru 1983 na Kubu. A můj první zážitek s ním byl, když ve druhé polovině mého prvního koncertu v Havaně začal dávat znamení bubeníkovi Honzíčkovi Žižkovi, ukazoval na hodinky a mával od klavíru rukama. Stál jsem s baskytarou vedle Honzy a mezi dvěma skladbami jsem se ptal, co to znamená. Honza zasyčel: Rudlu štve, že máme špatnej čas, koncert je už moc dlouhej a abych dal rychlejší tempa..... No, a takových zážitků bylo s Rudim mnoho. A někdy docela drsných. Byl fantastický improvizátor s fenomenálním harmonickým myšlením, prostě byl výjimečný klavírista a muzikant. A dokázal být, ač velmi zkratkovitě, neskutečně vtipnej, jeho hlášky jsou legendární. Samozřejmě byl sarkastickej, miloval jsem jeho tiché poznámky ke zpěvákům, muzikantům (k těm především) a k okolí. Bůh mu na jednu stranu hodně dal, ale pak se na něj vykašlal. Rudi, scházíš!

Jan Žižka

S Rudlou Roklem jsem hrál dvacet let v orchestru L. Štáidla a později v KGB – Karel Gott Bandu. Poslední čtyři roky jeho života jsme spolu hráli ještě s kontrabasistou Františkem Rabou v Triu Rudolfa Rokla. To byla obzvláště krásná doba, hlavně co se hudby týká. Jen tři muzikanti, bezvadné kamarádské vztahy, naprostá pohoda, porozumění a samé hudební radosti. Každý koncert byl trochu jiný a nikdy nespádl do nějakého klíše. Odehráli jsme společně mnoho českých koncertů, ale i zahraničních, např. v Bratislavě, Moskvě a Bruselu. Rudla byl introvert a měl svůj originální až sarkastický humor a neskutečně trefné glosy. Takže jsme se s ním dost často nasmáli a užili spoustu legrace.

V srpnu 1997 jsme s Rudlou točili naše druhé CD v Bratislavě, ale to už se cítil velmi špatně a myslel, že má nějakou ošklivou chřipku. Bohužel opět propukla zákeřná rakovina, což se později potvrdilo. Rudla, přestože chvílemi polehával ve studiu a bylo mu fakt hodně zle, tak hrál jak pánbůh a pro nás to bylo nepochopitelné, že v tomto zdravotním stavu je schopen takových výkonů.

CD jsme zdárně dotočili a ještě 4. 9. 1997 odehráli poslední koncert tria na britské ambasádě v Praze, opět výborně, ale Rudla už byl hodně špatný. Následovala jeho hospitalizace v nemocnici, kde 23. 9. 1997 zemřel.

Říká se sice, že každý člověk je nahraditelný, ale v případě Rudolfa toto rčení opravdu neplatí. Byl úžasně všestranný klavírista jak jazzové, tak i klasické hudby a naprosto nedostižný doprovod jakéhokoliv zpěváka, či instrumentálního sólisty. Uměl z každé skladby vytvořit koncertní záležitost a vždy ji umělecky povznést. Měl to zkrátka od boha.

Jitka Zelenková

S Rudolfem jsem se poprvé setkala v r. 1973 na zkoušce Karla Gotta a orchestru Ladislava Štaidla, což byla v té době jedna z nejlepších kapel. Dostala jsem tenkrát od Karla Gotta osudovou nabídku na spolupráci, společně se slovenskou zpěvačkou Janou Kocianovou. Rudla, jak jsme mu říkali, seděl u Hammondových varhan (v té době na ně u nás hrál málokdo), měl vousy až na hrud a hrál tak, až se z toho člověku zamotala hlava. Bydlela jsem tehdy s maminkou na pražských Vinohradech, a protože to bylo skoro cestou (Rudla s paní bydleli v Londýnské), Rudla mi nabídl, že mě zpátky hodí domů. Vždy si potrpěl na pěkná, svižná, sportovní auta – tehdy to bylo „něco“! Taková zdánlivě obyčejná situace, ale já si ji pamatuji jako zážitek!

V tomto souboru jsem zůstala čtrnáct let a pozvolna si budovala repertoár na koncerty vlastní, sólové. Prvním z nich byl právě koncert s Rudolfem, v pražské Redutě v r. 1982. Vytvořili jsme komorní model koncertu, který používám dodnes a je to taková moje specialita. Jen dva hudebníci a já. Klavír, kontrabas a zpěv. Rudolf Rokl mě v recitálu doprovázel celých patnáct let, aranžoval moje nejzásadnější písničky na albech a byl pro mě jeden z nejdůležitějších lidí na mé hudební cestě. Jeho „americký“ doprovod se specifickým úhodem, jeho muzikantsví, skromnost a obrovská osobnost, to všechno jsou vlastnosti, s nimiž by okamžitě mohl doprovázet všechny světové hvězdy, od Barbry Streisand po Tony Benneta. Děkuji Pánubohu, že mě potkalo to štěstí, pracovat právě s ním! Na každém svém koncertě na něj vzpomínám a navždy bude pro mě inspirací.

Rudolf Rokl, Jitka Zelenková

Marta Kubišová

Jestli jsem ve své první kariéře něco záviděla Karlu Gottovi, tak to byl Rudolf Rokl. Výrazný a tehdy ojedinělý zjev na naší popové scéně. Ve druhé kariéře přišel Jaroslav Svěcený s nabídkou zpívat kostelní písně s ním a Rudýnkem. Prostě – zázrak! Dnes mohu hrdě prohlásit, že jsem měla tu čest s Rudýnkem sdílet koncerty až do konce jeho kariéry. Zákeřná nemoc se znovu přihlásila v době, kdy jsme pořizovali záznam našich koncertů. Nahrávku se nakonec podařilo dokončit, zásluhou Petra Maláska, který znal Rudýnkův repertoár a důstojně se jej zhostil. Nelze jinak, než vzpomínat s úctou a láskou na tak noblesní osobnost – Rudýnka Rokla.

Petr Malásek

Nejlepší ze všeho je, když vyslovíte jméno a nemusíte k němu už nic dodávat. Kupříkladu: „Rudla Rokl” - tím je řečeno vše. Jistota dobré muziky jakéhokoliv žánru, výjimečná pianistická virtuosita, nadhled, geniální aranžér, skladatel, respekt v muzikantském světě napříč celým jeho spektrem. A pro mě také bezvadný chlap, kolega a vzor. Ono se sice říká, že nikdo není nenahraditelný, ale jisté je, že o lidech, k jejichž jménu se již nemusí nic dodávat, toto neplatí. Rudla byl jen jeden. Tak Rudlo – na zdraví, ať se Ti dnešní koncert tam nahoře líbí a skončím tak, jak jsi to vždy říkal Ty: smutky – LOŇ, muzika – DEJ!!!

Michal David

Rudolf Rokl byl pro mě velký pojem a vzor. Byl to jeden z nejtalentovanějších a nejlepších klavíristů. Rád jsem chodil na jazzové koncerty Rudolfa Rokla a Karla Růžičky, když spolu hráli na dva klavíry. I já měl tu možnost a čest si takto zahrát s Rudou na mém koncertě v Průmyslovém paláci v r. 1988, ze kterého je i záznam ČT. Měl jsem ho moc rád, byl to člověk s velkým srdcem a velkou pokorou. Pro mě odešel moc předčasně.

Rudolf Rokl, Marta Kubišová (uprostřed)

Patrik Rokl, Michal David, Karel Gott

Václav Hybš

Rudla Rokl byl fenomenální a jedinečný klavírista. Poznali jsme se v roce 1960, když Karel Krautgartner založil TOČR a já s Rudlou jsme byli nejmladší členové orchestru. Mám na Rudlu mnoho krásných vzpomínek a taky řadu zajímavých historek. O dvě z nich se s Vámi podělím.

Byli jsme s nově založeným TOČRem v Moskvě na dva měsíce. Rudla chodil každý den ráno sledovat k mauzoleu střídání stráží. Denně vstával v půl čtvrté, aby už před čtvrtou byl na Rudém náměstí a sledoval neuvěřitelnou souhru pochodujících s hodinami na věži, kdy všechno vždycky klapalo na setinku vteřiny. Čekal, že se to přece aspoň jednou nepovede. Požádal jsem ho, aby mě jednou vzal s sebou, a žasl jsem, stejně jako Rudla. Dokonalé, bezchybné, dodnes to nemůžu pochopit, stejně jako Rudla tenkrát, že to nikdy nezkazili, že se vždycky s hodinami sešli.

Druhá historka se váže k jeho velké lásce - vlakům. Karel Krautgartner nás jednou vezl svým autem po koncertě do Prahy. Zastavil cestou u nějakého přejezdu se spuštěnými závory a čekal. Najednou Rudla říká: „Má jet vlak č. 116 a asi má zpoždění...“ Za chvíli vlak přejel, opravdu s tím číslem a my s Karlem žasli a Rudla se jen smál.

Byl to báječný člověk, skvělý kamarád. Často a rád na něj vzpomínám.

Václav Hybš, Vlasta Průchová, Vladimír Tomek, Artur Holitzer, Ivan Dominák, Jiří Jelínek, Rudolf Rokl, Richard Kubernát, Milan Ulrich (asi 1959)

Václav Kozel

Rudlu Rokla jsem obdivoval jako úžasného a všestranného muzikanta i jako člověka s jedinečným humorem a noblesou. Poprvé jsme se setkali v době, kdy studoval konzervatoř, a jako mladíci jsme trávili prázdniny v Josefově Dole v Jizerkách. I s chvílemi u klavíru. Koncem 50. let se zformoval soubor Studio 5. Ten hrál zprvu v Redutě, později v širším obsazení i v kavárně na Zimním stadionu. Na jazz nás tam chodilo více a občas jsme si spolu zajamovali. Kromě Rudly třeba také Laco Déczi, Tonda Gondolán, ale i Karel Růžička a Karel Krautgartner, jeho pozdější kapelník. Pak byla velká pauza. Po roce 1975 jsme se potkali při spolupráci pro orchestr Karla Vlacha. Později také v TV pořadech, kde účinkoval jako sólista – např. Studio M, Melodie pro dlouhé večery, Čaj pro dva, nebo při nahrávání množství rozhlasových snímků. S Rudlou byla vždy perfektní spolupráce.

Rudolf Rokl, Václav Hudeček, Václav Kozel

Josef Vejvoda

Rudla Rokl byl fantastický muzikant, s nímž byla radost spolupracovat. Nehrál jsem s ním sice tak často jako s jinými jazzmany, ale velice rád vzpomínám na koncerty, kdy jsem za bicí soupravou doprovázel skvělé klavírní duo Rudolf Rokl – Karel Růžička. Byl to pro mne vždy nezapomenutelný zážitek.

Václav Hudeček

S Rudolfem Roklem jsme se znali celý můj muzikantský život. Ruda byl vynikající pianista, student legendárního profesora Františka Raucha na pražské AMU. Byl muzikantem skutečně všestranným. Dokázal dokonale zahrát Beethovenův klavírní koncert, stejně jako byl schopen spolupráce se špičkovým jazzovým orchestrem. Jeho působení v populární branži po boku Karla Gotta je všeobecně známým faktem. V posledních letech jeho života jsme se často vídali. Bydleli jsme ve stejném bloku v Londýnské ulici na Vinohradech. Plánovali jsme společný projekt nahrávek Haydna, Mozarta, Beethovena. Bohužel, Rudolfova těžká nemoc nám uskutečnění našich snů znemožnila. Dodnes je mně to líto. S láskou a úctou vzpomínám na tohoto skvělého, skromného a poctivého kolegu, umělce a kamaráda.

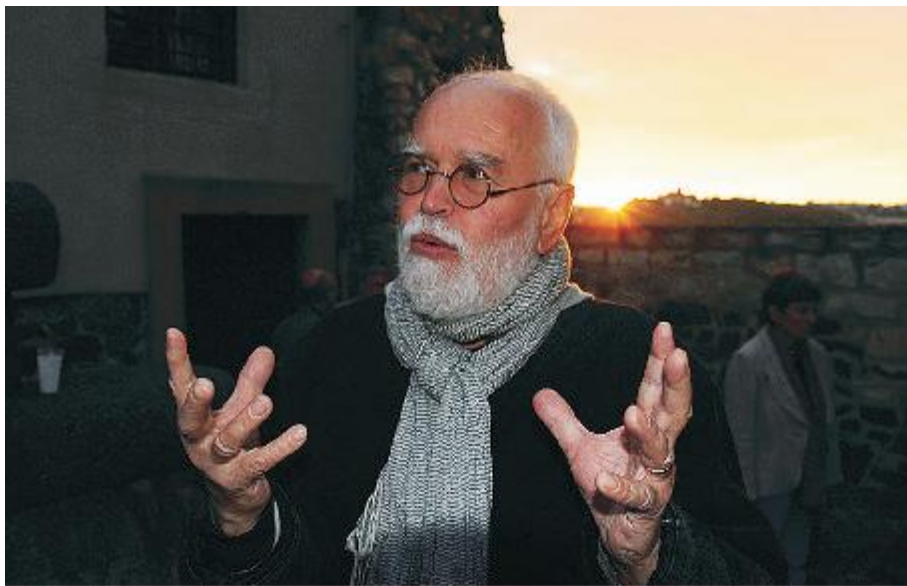
Václav Hudeček

Doc. Petr Pavlík, akad. malíř

Jako student jsem býval častým návštěvníkem jazzových klubů Reduta, Viola a Parnas, a měl možnost poznat Rudolfa Rokla nejen jako skvělého muzikanta, ale i jako skromného, neváhám říci „božího člověka“. Později jsem ho poznal i jako interpreta vážné hudby a člena orchestru Karla Gotta a vždy znovu mne zaujal svojí pokornou, dětsky absolutní odevzdaností hře.

Během krásného vzpomínkového večera na Novoměstské radnici, při kterém se vystřídala pestrá řada známých a vážených osobností od Karla Gotta přes Felixe Slováčka až po věhlasného profesora Kouteckého, mne vedle těchto přitažlivých vystoupení zaujalo i pár drobnějších a tišších, pianissimo tónů. Kupříkladu, po dlouhých desetiletích jsem opět uslyšel a „uviděl“ známý moderátorský hlas jako ozvěnu vzpomínek na někdejší jazzové koncerty v Lucerně a nejrůznější rozhlasové a televizní jazzové pořady. Snad vůbec poprvé v životě jsem třeba uslyšel hlas basáka, aranžéra a komponisty z Gottovy kapely Vincence Kummera, který jinak vždy stál sklidem a důstojností Angličana mlčky a zdrženlivě v pozadí. Tentokrát dokonce i četl (!) ze své čerstvé knihy (tak trochu jako někdejší brněnský „smutný muž“) humornou povídku o Rudolfově vášni pro mašinky a lokomotivy. A k tomu všemu jsem ho ještě po půl století viděl opět hrát na klasickou „jazzovou“ basu.

Ovšem stejně tak jako lidé, i basáci bývají různí, kolikrát dokonce i přímo opační. A protože jsem tak trochu i soukromý vědec, který ustavičně všude a ve všem hledá možné i nemožné hlubší souvislosti, díky tomuto kouzelnému večeru jsem dospěl k následujícímu odbornému závěru: byl uspořádán na počest velkého bezelstného dítěte, vystoupil na něm nestor české pediatrie, a v jeho závěru ztvrdilo muziku (na basu) i druhé bezelstné dítě – Antonín Gondolán. A to je také jednoduché vysvětlení, proč si Tonda s Rudlou (vedle dospělých v Gottově kapele) tak rozuměli, proč se stali tak velkými přáteli.

Petr Pavlík

PŘEHLED ČESTNÝCH OBČANŮ PRAHY 2

Městská část Praha 2 udílí čestná občanství v souladu se zákonem o obcích (zák. č. 128/2000 Sb.). Chce tak oceňovat lidi, kteří zde žili či žijí, zasloužili se o rozvoj městské části a přispěli svým významným dílem či skutky k jejímu životu zejména v oblasti demokracie, humanity, vědy, kultury, sportu, ochrany lidských práv, boje za svobodu aj. O udělení tohoto vyznamenání rozhoduje zastupitelstvo. Čestná občanství Prahy 2 byla poprvé udělena v roce 2004. Následující přehled je seřazen chronologicky.

-
- 29. 4. 2004** **Ladislav Sitenský**, fotograf, *7. 8. 1919 †14. 11. 2009
Václav Benda, politik, představitel disentu a polistopadového hnutí, *8. 8. 1946 †2. 6. 1999 (in memoriam)
František Langer, spisovatel a dramatik, vojenský lékař, *3. 3. 1888 †2. 8. 1965 (in memoriam)
-
- 28. 4. 2005** **Joy Kadečková**, členka WAAF RAF, Svazu bojovníků za svobodu, Svazu letců ČR, *6. 12. 1921 †20. 4. 2006
MUDr. Naděžda Kavalírová, předsedkyně Konfederace politických vězňů, *13. 11. 1923 †20. 1. 2017
JUDr. Ing. Vladimír Kotinský, představitel protinacistického odboje, *5. 3. 1922 †10. 6. 2015
prof. Josef Suk, houslový virtuos, *8. 8. 1929 †7. 7. 2011
Ing. Alois Eliáš, divizní generál, *29. 9. 1890 †19. 6. 1942 (in memoriam)
-
- 3. 5. 2006** **prof. PhDr. František Černý, DrSc.**, divadelní historik, teoretik a kritik, *21. 2. 1926 †12. 6. 2010
Arnošt Lustig, spisovatel, publicista a scénárista, *21. 12. 1926 †26. 2. 2011
prof. MUDr. Václav Tošovský, DrSc., dětský chirurg, *1. 7. 1912 †26. 11. 2007
Ája Vrzáňová, krasobruslařka, *16. 5. 1931 †30. 7. 2015
Čestné uznání starosty Prahy 2:
plk. v. v. František Müller, veterán západní fronty, *24. 10. 1918 †18. 9. 2006
-
- 8. 10. 2007** **genmjr. Alexander Beer**, místopředseda Československé obce legionářské, *7. 2. 1917 †31. 12. 2015,
PhDr. Antonín Klimek, CSC., historik, *18. 1. 1937 †9. 1. 2005 (in memoriam)
prof. Břetislav Pojar, režisér, scénárista a výtvarník, *7. 10. 1923 †12. 10. 2012
Zdeněk Šputa, malíř, sochař, designér, *23. 6. 1916 †9. 6. 2014
-
- 5. 5. 2010** **Dana Němcová**, psychologka a chartistka, *14. 1. 1934
Stanislav Fišer, herec, *14. 12. 1931
Anna Fárová historička a teoretička fotografie, *1. 6. 1928 †27. 2. 2010 (in memoriam)
Irena Bernášková, představitelka protinacistického odboje, *7. 2. 1904 †26. 8. 1942 (in memoriam)
-
- 30. 1. 2013** **Olbram Zoubek**, sochař, *21. 4. 1926 †15. 6. 2017
Jan „Gusta“ Havel, hokejista, *10. 11. 1942
Milan „Mejla“ Hlavsa, baskytarista, zpěvák, skladatel *6. 3. 1951 †5. 1. 2001 (in memoriam)
Antonín Sládek, malíř, *29. 10. 1942 †31. 10. 2009 (in memoriam)
-
- 30. 9. 2014** **Václav Hudeček**, houslový virtuos, *7. 6. 1952
Rudolf Rokl, skladatel a klavírista, *16. 12. 1941 †23. 9. 1997 (in memoriam)
doc. Petr Pavlík, akademický malíř a sochař, *31. 1. 1945
Radim Hladík, rockový kytarista a skladatel, *13. 12. 1946 †4. 12. 2016
-

Koncert 26. 9. 2017 a tato publikace byly realizovány městskou částí Praha 2
v rámci činnosti klubu Dvojka pro přátele kultury
Organizační zajištění ArtBotič
Fotografie z archivu rodiny Roklových a z Koncertu pro Rudolfa Rokla
1. vydání, náklad 400 ks
© Městská část Praha 2, prosinec 2017

